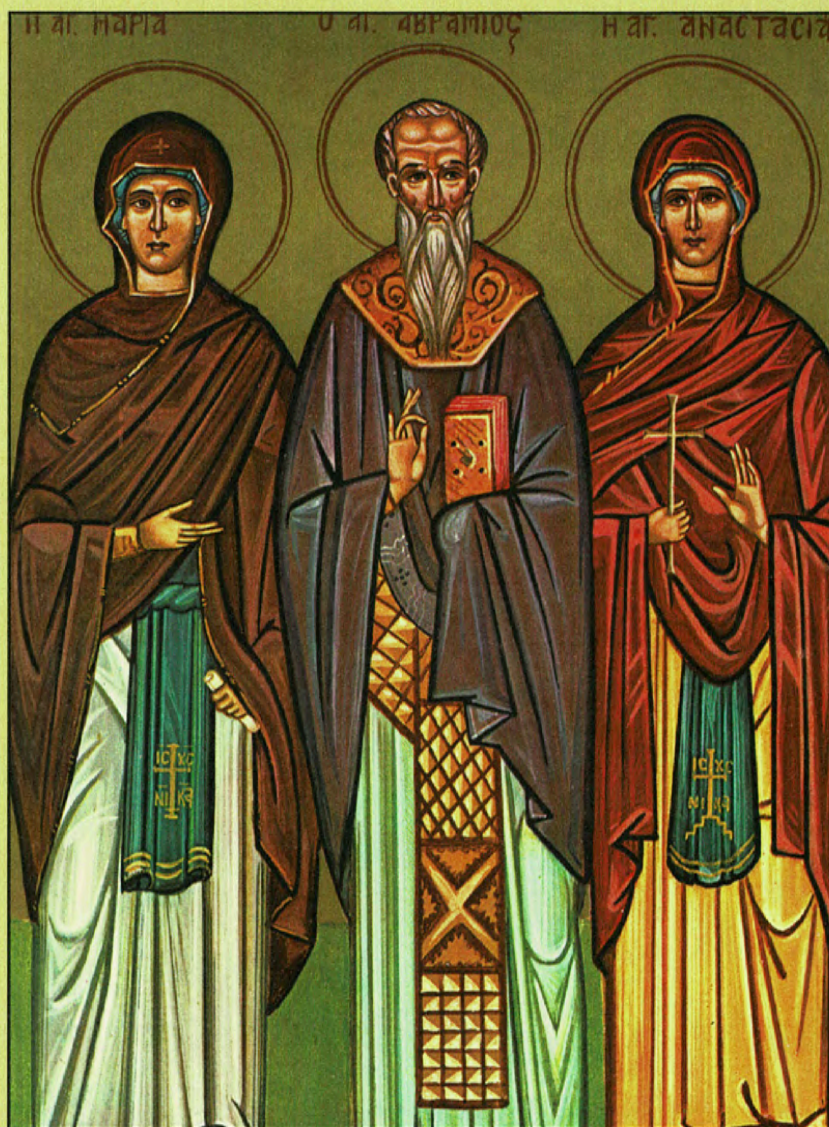


TWENTY-FIRST SUNDAY AFTER PENTECOST
SEVENTH SUNDAY OF LUKE



Icon of Saints Mary, Abram and Anastasia -- October 29th



October 29, 2017

TWENTY-FIRST SUNDAY AFTER PENTECOST

THE VENERABLE MARTYR ANASTASIA THE ROMAN;

OUR VENERABLE FATHER ABRAMIUS, ARCHIMANDRITE OF THE EPIPHANY MONASTERY, WONDERWORKER OF ROSTOV

TONE 4

SCHEDULE OF SERVICES FOR OCTOBER 30 – NOVEMBER 5

SATURDAY, NOVEMBER 4 – OUR VENERABLE FATHER JOANNICIUS THE GREAT;

THE HOLY MARTYRS NICANDER, BISHOP OF MYRA, AND HERMAS, PRIEST

9:30 AM – Divine Liturgy + Carol Morris (1st anniversary); req: Michael Morris

6:00 PM – Great Vespers (satisfies Sunday obligation)

SUNDAY, NOVEMBER 5 – TWENTY-SECOND SUNDAY AFTER PENTECOST;

THE HOLY MARTYRS GALACTEON AND EPISTEME, HIS WIFE

8:45 AM – Divine Praises

9:30 AM – Divine Liturgy

For All Parishioners



Parish Rummage Sale

There will be a rummage sale on Saturday, November 11 to benefit the parish. We are already accepting donations. Volunteers are needed.

You can bring items after Liturgy or you can contact Olena Bankston at (619) 567-6967 to schedule a time to drop off your donations.

***God is the source of every virtue, as
the sun is of daylight.***

– St Mark the Ascetic, On the Spiritual Law

COMPULSIVELY-LATE CHURCH GOERS!

DAYLIGHT SAVING TIME

ENDS NOVEMBER 5th

**Turn back your
clock on Saturday
night and avoid
the horror of
arriving EARLY
to church.**

“WE AS A CHURCH DESCENDED FROM THE MISSION OF THE SLAVIC APOSTLES CYRIL AND METHODIUS – GREAT TRANSLATORS OF THE SCRIPTURE AND LITURGY – HAVE AN EXTRAORDINARY MISSION TO CONTINUE THIS TRADITION SO WE MAY PRAY PROPERLY AND PROFOUNDLY IN ENGLISH, IN SPANISH, IN PORTUGUESE, IN CHINESE, IN UKRAINIAN. THAT IS WHY THE QUESTION OF INCULTURATION IS VERY IMPORTANT. IN UKRAINE AS WELL, BECAUSE I THINK THAT THE MODERN UKRAINIAN PERSON OFTEN DOES NOT UNDERSTAND THE OLD, OUTWORN WORDS, AND THEY HAVE TO BE PRESENTED IN A NEW WAY. ONE BOY FROM THE PROVINCE OF MISIONES TOLD ME THIS: “YOU KNOW, BISHOP, IF THE CHURCH IS A MUSEUM THAT PRESERVES VERY WELL THE CULTURAL ARTIFACTS OF THE PAST, THEN ONE CAN VISIT IT ONCE A YEAR, LIKE EVERY OTHER MUSEUM; BUT TO LIVE IN A MUSEUM... NO THANKS.” SO WE WANT OUR CHURCH TO BE ALIVE AND ABLE TO GIVE THIS.”

– PATRIARCH SVIATOSLAV

Благослови наші входи і виходи

Одна із молитов священика на вечірні - першому богослужінні у візантійському обряді - звучить наступним чином: *“Благий чоловіколюбче Царю, який благословив усе, молимося Тобі ревно серцем сокрушеним і духом смиренным, благослови входи наші і виходи, Христе, істинний Боже наш, бо прищестя Твоє і возищестя, і прожиття з людьми благословенне завжди, нині і повсякчас, і на віки віків. Амінь.”*



Ця молитва ставить літургійну молитву церкви у контекст життя Ісуса Христа, Його благословенного і благодатного перебування між людьми. І справді, уся, а зокрема, візантійська літургія не має іншого призначення ніж свідчення про прихід у світ Христа, Його “ходіння” з людьми, про Його відхід, який уприсутнив Його ж навіки через сходження Святого Духа на церкву у день П’ятдесятниці. Літургійні входи і виходи церкви на чолі із літургійним предстоятелем є *реальним символом* приходу Христа в світ і Його “ходіння” з людьми тут і тепер.

Літургія древніх катедральних церков Єрусалиму і Константинополя передавала цю спасительну вістку через кожне своє літургійне богослужіння. Незалежно від того, чи то Божественна Літургія чи вечірня чи утрєня, чи навіть т.зв. “малі часи”, у давніх літургійних богослужіннях цих катедр-засновників сучасної візантійської традиції вони обов’язково передбачали урочисті входи (як правило два - малий і великий) і урочистий вихід з храму предстоятеля із церквою. Церква зустрічала єпископа чи священика як самого Христа (*звідси піснеспіви Алілуя,*

Бог Господь явився нам, Блажен муж чи Єдинородний Сину), з ним/Ним, як з Христом, вона входила у храм (як *це все ще є у чині архиерейської Літургії*), його вона проводжала у святилище - образ небесних обителів - разом із ним/Ним там молилась перед престолом Всевишнього, разом із ним/Ним виходила із церкви у світ, у місце, куди Господь послав її творити все, що Він творив.

Храм сприймали як ікону перебування церкви у Христі. Ходіння всередині церкви вказувало на її завдання ходити у Христі, проповідувати Його євангеліє у світі, ділитись із світом Його благодатними дарами через таїнства, Його миром, який походить із небес, від престолу, на якому Він сидить разом з Отцем і Духом. Саме тому церква і молилась про благословення входів і виходів. Вони благословенні тоді, коли ми ходимо у Христі, у Його мирі.

На жаль, наша літургія пережила вплив палестинського монашества, духовість якого не була духовістю входів і виходів. Воно взагалі тяжіло до безстрастності, до відсутності метушні. Вхід і вихід за межі власних спільнот, у світ, не був особливою чеснотою цих споглядальних монахів. Стояння, навіть стовпництво, а не ходіння було ідеалом їх духовного життя. Саме в їх уставах з’являються вечірні без входів і без виходів. Навіть без участі священика, особи у якій Христос таїнственно діє через особливу благодать Своєї присутності (пор. Конституція про святу літургію, 7).

Для парохіяльних і катедральних церков така літургія сприймалась як *алітургійна*. Єпископ чи священик, який не входить у саятилище, не міг би бути іконою Христа-Архиєрея, бо Архиєрей увійшов і увійшов саме із зібраної Ним церкви у небесне святилище.

Церква, яка замикається і нерухомо стоїть від початку і до кінця у храмі не відповідала б покликанню, яким покликав її Христос: *“Ідіть”* і навчить усі народи, хрестячи їх в ім’я Отця, і Сина, і Святого Духа”. Входи і виходи церкви саме тому й благословенні, бо є іконою її життя,

її дієвості, її завдання робити Христа присутнім у світі, який хоче спастися. Донедавна багато говорилося про небезпеки “латинізації” чи “візантинізацію”. Все ж для глибинного розуміння літургії набагато небезпечнішою є гібридизація парохіальних і монаших богослужінь, яка призвела до створення особливо небезпечного покруча - *алегоричних* (у сенсі *несправжніх*) входів і виходів. Внаслідок цієї гібридизації іконою церкви перестала бути сама церква. Вона розділилась на “духовенство” і “мирян”. На світ божественний, обмежений солеєю та світ мирський, з якого остаточно прибрали навіть амвон - гору блаженств, з якої проповідує Христос. З амвону більше не читають Апостола і не виголошують прокіменів, хоча ще недавно (у 1639 році в службнику Петра Могили це ще є) саме звідти проповідували у київській митрополії. Входи і виходи сучасної літургії є радше *обходами* лівої частини іконостасу. Нині у щоденному богослужінні бракує видимої єдності, ікони єдності Христа і Його церкви. Священик від самого початку “в небі” святилища, вірні, натомість, унаслідували частку світу - храм вірних - , до якої священик, який є іконою Христа, практично не сходить. Це є наслідком жажливого процесу клерикалізації у церкві, поділу у ній всередині на “духовних” і “мирських”. Саме тому один із піонерів сучасного літургійного богослов’я, о.Хуан Матеос наголошував на необхідності віднайдення парохіального типу богослужінь, вважаючи це первинним завданням літургійного богослов’я та передумовою оновлення життя церкви. У своїх програмних лекціях про історію візантійської літургії він особливо наголошував на тому, щоб відновити втрачене осердя Літургії Слова - амвон посередині храму вірних - слушно вважаючи його місцем, у якому немає видимої різниці між клиром та вірними, оскільки всі потребують очищення і перевірки себе Словом Божим:

“Одним важливим пунктом є спільнота як ціле, яка слухає Слово Боже ... Платформа посередині церкви, що називається амвон, або віма, навколо

якої стояли люди, допомагала створити спільноту між вірними та клиром. ... Літургія хоче подати нам важливу науку про те, що в цій початковій частині всі, незалежно від достоїнства чи отриманих свячень, є рівними стосовно особистої потреби повчання словом Божим та очищення перед початком величного таїнства євхаристійної жертви. Саме тому деякі старі документи вказують, що єпископ одягає літургійний одяг лише на освячення, коли клирики вступають до святилища як вибрані служителі, після того, як сповнилося це очищення.”

Нині, як ніколи, ми потребуємо повернення до джерел парохіального типу богослужінь, до осмислення його первісних форм та богословських акцентів. Більшість вірних не живе в монастирях споглядального типу, вони не закриваються у пустельних обителях св.Сави, вони живуть у світі, який прагне побачити у них віддзеркалення літургійного Христового Світла, його вхід у наше життя, Його “ходіння” з церквою, Його вихід поза межі храму, у світ, який Він спас своїм “ходінням” з нами. Саме тому важливі щоденні благословення наших входів і виходів, важливе відчуття Його присутності між нами, яке може літургійно дати нам предстоятель, який не відразу втече в “горній Єрусалим”, а побуде разом із своїми в “Єрусалимі, який вбиває пророків”, там, в земному Єрусалимі, провістить євангеліє смерті, погребення і Воскресіння Христового, яке відкриває нам “горній Єрусалим”, робить нас учасниками спільноти святих.

Спосіб давнього катедрального звершення літургійних богослужінь зберігся у нас на т.зв. “єрусалимській утрени”, де священики моляться разом із вірними сидячи перед тетраподом, на якому розпростерта ікона церкви - Тіла Христового і Його життя, яке Він за нас віддав. Таким чином мала б відбуватись кожна утрень і вечірня, а також і літургія у наших храмах.

Bless our goings and our comings

One of the priest's prayers in the evening - the first liturgy in the Byzantine rite - is as follows: "*O gracious King, You love mankind and bless all things. With contrite heart and humble spirit we pray to You, Christ our true God, to bless our going and coming. For Your coming and dwelling among us and Your going are blessed always, now and ever and unto the ages of ages. Amen.*"



This prayer places the church's liturgical prayer in the context of the life of Jesus Christ, His blessed and merciful incarnation among men. Indeed, all liturgies, and in particular, the Byzantine liturgy has no other purpose than the testimony of the coming to the world of Christ, of his "walking" with men, of His Ascension, which made Him present to us forever through the descent of the Holy Spirit to the church on the day of Pentecost. The liturgical entrances and exits, led by the liturgical celebrant, are a *real symbol* of Christ's coming into the world and his "walking" with people here and now.

The liturgy of the ancient Cathedral churches of Jerusalem and Constantinople passed on this message of salvation through every liturgical action. Regardless of whether it was the Divine Liturgy or Vespers or Matins, or even the so-called "Divine Praises," in ancient liturgical worship of these cathedrals, (founders of the modern Byzantine tradition), they necessarily envisaged solemn entrances (usually two - little and great) and a solemn exit from the temple of the celebrant with the church (faithful). The Church met a bishop or priest as Christ Himself (hence the songs of Alleluia, the Lord has appeared to us, Blessed is the man or Only Begotten Son); with the celebrant, as with

Christ, she entered the temple (as it is still in the rank of the hierarchical liturgy); the faithful accompanied the celebrant to the sanctuary - the image of heavenly abode - with them, He prayed there before the throne of the Almighty, with them, He left the church to the world, to the place where the Lord sent the church (faithful) to do all that He did.

The temple was perceived as an icon of the church's life in Christ. Walking inside the church pointed to her mission of walking in Christ, preaching His gospel in the world, sharing with the world His gracious gifts through the sacraments, His peace coming from heaven, from the throne on which He sits with the Father and the Spirit. That is why the church prayed for the blessing of entrances and exits. They are blessed when we walk in Christ, in His peace.

Unfortunately, our liturgy fell under the influence of Palestinian monasticism, whose spirituality did not include entrances and exits. It generally tended to be detached, lacking any movement. The entrance and exit beyond the limits of their own communities, into the world, was not a special virtue of these contemplative monks. Standing, even sitting on a pillar, and not walking, was the ideal of their spiritual life. It is in their charter that at vespers there are no entrances and no exits. Even without the participation of a priest, the person in whom Christ is ordinarily present through the special grace of His ordination (*eg the Constitution on the Holy Liturgy*, 7).

For parish and cathedral churches, such a liturgy would be perceived as aliturgical. A bishop, or a priest who is not in the sanctuary, could not have been the icon of Christ the Highpriest, for the Pontiff came in and entered into the midst of the people He had gathered in the heavenly sanctuary.

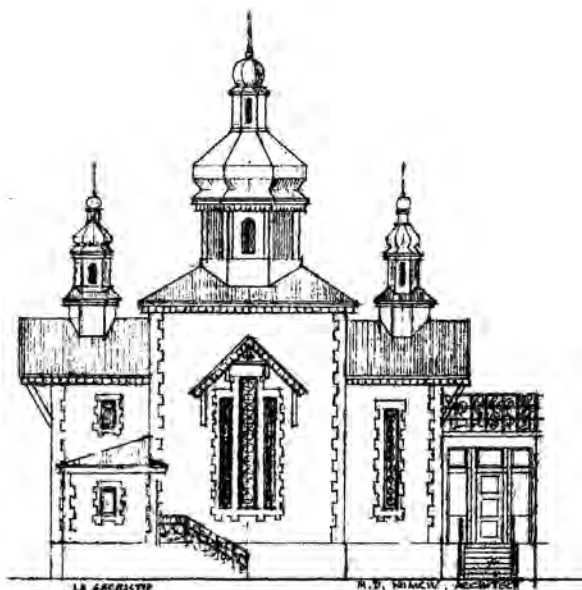
A people that is locked up and motionless from the beginning and end in the temple would not be in accordance with the commission that Christ gave her: "Go and teach all nations, baptizing them in the name of the Father, and of the Son, and of the Holy Spirit." The entrances and exits of the church are therefore blessed because they are an

icon of her life, of her effectiveness, of her task of making Christ present in the world that wants to be saved. Until recently, many talked about the dangers of “Latinization” or “Byzantinization”. Yet for the in-depth understanding of the liturgy, the hybridization of the parish and monastic worship is much more problematic, which has led to the creation of particularly alarming twists - allegorical (in the sense of false) entrances and exits. As a result of this hybridization, the church itself ceased to be the church’s icon. She was divided into “clergy” and “laity”. The clergy’s world is divine, bounded by the solea, and the laity’s realm, from which even the amvon was removed - that mountain of the Beatitudes from which Christ preached. The epistle and prokimenon are no longer read from the amvon, although not long ago (in 1639, it still existed in the office of Petro Mohyla) it was from there that they preached in the Kyivan Metropolis. The entrances and exits of the modern liturgy are rather just a “roundabout” from the left part of the iconostasis. Today, in the daily worship, there is a lack of visible unity, icons of the unity of Christ and His Church. The priest from the very beginning is “in the heavens” of the sanctuary, the faithful, instead, inherited a part of the world - the temple of the faithful - to which the priest, who is the icon of Christ, practically does visit. This is the result of the unfortunate process of clericalization in the church, the division into it within the “spiritual” and “secular”. That is why one of the pioneers of modern liturgical theology, Fr. Juan Mateos emphasized the need to restore the parish type of worship, considering it the primary task of liturgical theology and a prerequisite for the renewal of the church’s life. In his lectures on the history of the Byzantine liturgy, he especially emphasized the restoration of the lost core of the Liturgy of the Word - an amvon in the middle of the faithful’s temple - rightly considering it a place in which there is no apparent difference between the clergy and the faithful, since everyone needs to be cleansed and tested by the Word of God :

“One important point is the community as a whole that listens to the Word of God ... The platform in the middle of the church, called the amvon, around which the people stood, helped create a community between the faithful and the clergy. ... The liturgy wants to teach us an important lesson that in this initial part of the liturgy, all, regardless of the dignity or ordination received, are equal in terms of the personal need of teaching through the word of God and purification before the great sacrament of the eucharistic sacrifice begins. That is why some of the old documents indicate that the bishop wears liturgical clothing only for the consecration, when clergy enter the sanctuary as chosen servants, after the completion of this purification.”

Today, as never before, we need to return to the sources of the parish type of worship, to comprehend its original forms and theological emphases. Most of the faithful do not live in contemplative monasteries, they do not live close to the desert monasteries of St. Sava, they live in a world that desires to see the reflection of the liturgical life - of Christ’s Light, its entrance into our lives, its “walking” with the church, its coming out the limits of the temple, into the world that He saved by His “walk” with us. That is why the daily blessings of our entrances and exits are important, an important sense of His presence among us, which can be liturgically given to us by a leader who does not immediately escape into the “Heavenly Jerusalem”, but building along with His “Jerusalem, who kills the prophets” in the earthly Jerusalem, to preach the Gospel of the death, the burial and resurrection of Christ, which opens up to us the “Heavenly Jerusalem”, and thereby makes us members of the community of saints.

The method of the ancient Catholic accomplishment of liturgical worship was preserved in our so-called “Jerusalem’s Matins,” where the priests pray together with the faithful while sitting together in front of the tetrapod, on which the icon of the church is placed - the Body of Christ and His life, which He gave up for us. That’s how every Matins and Vespers should look like, as well as the liturgies in our temples.



Sunday offering for October 22

Amount	Number
\$5.00	1
\$15.00	1
\$17.00	1 (loose)
\$20.00	2
\$25.00	1
\$40.00	2
\$50.00	1
\$100.00	2
\$105.00	1
<hr/>	
\$562.00	

Parishioner Total: \$442.00
 Visitor Total: \$120.00

Average / parish household (43): \$5.62
 Weekly Stewardship Goal: \$2200.00

Deficit: <\$1,758.00>

THE BATTLE AGAINST DESPONDENCY, SLOTHFULNESS & WEAKNESS

WHEN THIS HAPPENS, occupy mind with the thought of death. Come mentally to the grave; behold there one who has been dead four days: how he grows dark, bloated, and gives off an intolerable foul odor, is eaten by worms, having lost his fair appearance and beauty. Then look in another place: here there lie in the grave the bones of young and old, the beautiful and the ugly; and consider: who was fair, or ugly? Who was a faster, a continent man, an ascetic, or a careless man? And did it bring benefit to rich men that they had repose and enjoyment in this world? Remember then the endless torments of which the holy books speak: the fire of Gehenna, the outer darkness, the gnashing of teeth, the infernal tartarus, the unsleeping worm. And depict to yourself how sinners cry out there with bitter tears, and no one delivers them. They lament and weep over themselves, and no one has pity on them. They sigh from the depths of the heart, and no one has compassion on them. They implore for help, complain about their grief, and no one heeds them. Think how creatures, each in its own time, unfailingly serve the Lord their Creator. Reflect concerning the most glorious miracles of God which have been performed upon His slaves from the beginning of the world, and especially of how the Lord, having humbled Himself and suffered for the sake of our salvation, has benefacted and sanctified the human race; and for all this give thanksgiving to God, the Lover of mankind. Remember the future endless life and the Kingdom of Heaven, the repose and unutterable joy. Stand firm, do not leave off the Prayer of Jesus. If you will recall and reflect on all this, then despondency, slothfulness and weakness will disappear, and your soul will come to life as from the dead, by the grace of Christ.

—St. Paisios (Velichkovsky) of Moldavia



**Українська Греко-Католицька Церква
Святого Йоана Хрестителя
St. John the Baptizer
Ukrainian Greco-Catholic Church**

4400 Palm Avenue
La Mesa, CA 91941
Parish Office: (619) 697-5085

Website: stjohnthebaptizer.org

Pastor: Fr. James Bankston
frjames@mac.com
Fr. James' cell phone: (619) 905-5278

Saint Anastasia of Rome

According to legend, the Holy Martyr Anastasia was born in 281 A.D. in Rome to a very wealthy family. Her father Pretestatus was a Senator. Her mother Fausta was Christian. However, during these times to be a Christian could mean giving up your life. With this in mind, Fausta baptized her daughter in secret and chose Chrysogonus, a Christian gentleman, as her tutor. As a young girl she visited the catacombs with him and began to develop her Christian identity. In a strange twist of fate, Anastasia would later marry Publius, a pagan, who prohibited her from helping the poor and Christian people persecuted in Rome. However, her husband died during a violent storm. After his passing, Anastasia was now able once again to practice freely her Christian charity.

After her mentor Chrysogonus was arrested and martyred, she moved to Sirmio which was the capital of North Illyria, in Orient. There she

carried out her acts of charity and helped the Christian prisoners endure their sufferings, curing their sores and injuries and bringing them food. She used to pay the jailers in order to carry out her merciful service.

Later on, Anastasia was discovered and accused in front of the Prefect Probus. He interrogated her but failed to make her renounce her Christian beliefs, so he shackled her by her feet for one month and then had her placed on a damaged ship, along other people convicted to death, in order to drown them. But the ship didn't sink and finally came to rest on the shores of Palmaria Island, where all the survivors who by then had converted to the Christian belief, were killed. Anastasia, after being crucified on four poles, was burned and subsequently beheaded. Her remains were gathered by a woman, Apolonia, who buried them in a vineyard in 304.

Visit www.ecpubs.com for more publications.